తెలిసిన శత్రువు!

వి. కుసుమ కుమారి

"ఐతే—ఎవరూ రారన్నమాట . . ."
కోపం వొచ్చింది శాలినికి

"సారీ శాలీ — పిక్చరు చాలా పాతది..." అనేసింది అరుణ

"పాతదైతేనేం...ఎంత మంచి పిక్చరని! ఎంత బాగుంటుందో?"

"థియేటరు దూరం అదీగాక యివాళ నేనింట్లో ఉండాలి' తప్పించుకుంది రేఖ

*

"సరే మీరెవళ్లూ రాకపోయినా ఒంటరిగా అయినా నేను వెళ్ళి ఆ సినిమా చూసివొస్తాను ఆ సినిమా నా ప్రాణం ప్రాణంపోయినా మళ్ళీ ఆ పిక్చరు చూసి తీరవలసిందే అంతేగాని పిక్చరు మిస్ అవను" కచ్చితంగా అంది శాలిని

"శాలినీ ప్రతిజ్ఞ!" నవ్వింది మృణాళిని "మరి మీ వాళ్ళు నిన్ను ఒంటరిగా పంపుతారా?" అనుమానం వెలిబుచ్చింది

"ప్రాణవిత్తమాన భంగములందు—బొంకవచ్చునధిప నఘము లేదు ఈ పిక్చరు నా ప్రాణమూ మానమూ విత్తమూ కంటె అధికం..."

"అబద్ధమాడగలవా, అదికేటట్లుగా!"

"ఆడపిల్లని, ఆర్ట్స్ స్టూడెంటుని ఆపైన-ధ్యేయం సినిమా"

'విష్ యు బెస్టాఫ్ పిక్చర్"

"ఈ శాలిని నివాళ జోరీగలు బాధించకుండుగాక"

"మా శాలిని సుఖంగా-సురక్షితంగా పోలీసుల కంటపడకుండా పవిత్రంగా సినిమా చూసి తిరిగి రాగలుగుగాక"

"థాంక్స్ ఈ శాలిని చాలావిధాల బాగనే ఉంటుంది కానీ యిదుగో ఇలాగ సినిమాలకీ, షాపింగ్‌లకీ ఆడవాళ్లు ఒంటరిగా వెళ్ళాలంటే పెద్ద చిక్కు- ఊరికి దూరం" అంది శాలిని

"ఉద్యోగికీ - సినిమా చూచువారికీ దూరభూమిలేదని నుడివాడు సుమతి రైట్ .మేం పోతున్నాం .. అగైన్ గుడ్ లక్..."

ఇల్లుచేరి-త్వరగా తయారై-యింట్లో అమ్మ నమ్మగలిగే నిజంలాంటి అబద్ధం చెప్పి-బయటపడి-మూడ్రూపాయలు రిక్షా

వాడికిచ్చి - ఐదు నిముషాల ముందుగానే థియేటర్ చేరుకుంది శాలిని.

టిక్కెట్లు దొరకవేమో అన్న భయమేమీలేదు. కానీ ఆటమొదటినుంచీ చూడాలని ఆమె పట్టుదల. ఐదు నిముషాలు ముందుగానే ఆమె లోపలికివొచ్చి సీటులో కూర్చుంది. రిజర్వ్‌డ్‌లో మొత్తం నలుగు

రైదుగురికంటె లేరప్పటికి. ఇంతకంటె
నిదర్శనమేం కావాలి అది క్లాస్‌పిక్చరనే
దుకు? నిశ్చయంగా యిది కళాఖండమే
అశ్లీలపాటలూ, అర్థనగ్న నృత్యాలూ
హీరో స్టెప్పులూ, హీరోయిన్ స్నానాలు
ఏమీలేని యీ చిత్రానికి ఎదురిస్తామన్నా
ఎందరో రారు. మనం తెలుగువాళ్ళం

మన భాషలో మంచి సినిమాకి ... ఏ ప్రతిభకీ-మనం మంచినీళ్లు పుట్టనివ్వం. అది మన ప్రత్యేకత. దూరపుకొండల నునుపుకే పరిమితం మన దృష్టి.

ఇదీ మంచిదే- హాయిగా ప్రశాంతంగా సినిమా చూడవచ్చు తపస్సు చేసుకుంటున్నట్లు. ఈసినిమా అంత పవిత్రమైనదే కూడా.

తెరమీద బొమ్మ పడింది.

ఈ కలక్షనికి అడ్వర్టయిజుమెంట్లూ న్యూస్‌రీలూ కూడా వేయడం కరంటు దండగనుకున్నారో లేక పెద్ద సినిమా అనో స్ట్రెయిట్‌గా మెయిన్ పిక్చర్ ప్రారంభించేశారు. మంచి సినిమా కనుక కథ తొందరగానే ప్రారంభమై ఎన్నో సారి చూస్తున్నా శాలిని నాకట్టుకో సాగింది. ఓ పావుగంటయిందేమో.

ఝుళ్ళు పడింది. ఈ లోకంలోకి వొచ్చింది ఒక్కసారి బలవంతంగా.

"సారీ!" చిరునవ్వు నవ్వాడు.

ఆమెకి చాలా చిరాకూ, కోపమూ వొచ్చాయి. మూడ్ పోయింది. ఇక్కడా దాపురించిందా యీ పిశాచం? ఇంకతను సినిమా చూసినట్లే. టికెట్ డబ్బులూ రిషా ఛార్జీలు అన్నీ వేస్ట్. బూడిదలో పన్నీరు. నేనేం నేరంచేశానని యీశాపం నాకు? ఎందుకు నాకీ శిక్ష? ఇష్టమైన సినిమా కూడా చూడడానికి నోచుకోని యీజన్మెందుకు?

"హలంతాకాశీయే. దూరంగా కూర్చోరాదూ యిలాగ చేతులూ అవీ తగిలించక పోతే?" విసుక్కుంది- అతనికి వినడే టట్లు.

అతను నవ్వాడు. "సెంటిమెంటు... బలహీనతేమో... తెలిసినవాళ్లు కనపడే సరికి సాధ్యమైనంత దగ్గరలోనే కూర్చోవాలని అనిపించడం..."

"మనమేమీ స్నేహితులంకాము–" చాలా కోపంగా అందామె.

"సఖ్యం సాప్తపదీనం-అది సంస్కృత సూక్తి. మనం యిప్పటికి కలిసి ఏడేంకర్మ... ఏడువేల అడుగుల కంటె కూడా ఎక్కువే వేసి ఉంటామేమో"

వొళ్లుమండి పోయింది శాలినికి.అతని మాట లౌకవిధంగా నిజమే. గుమ్మం దిగితేచాలు నీడలా పీడలా వెంటపడతాడు. సినిమాకి... షికారుకి... షాపింగ్‌కి... ఎక్కడికి వెళ్ళినా తనకంటె ముందు తయారౌతాడు. జీతం బత్తెంలేని బాడీగార్డ్. చాలా చికాకు వేస్తుందొక్కొక్కప్పుడు. స్వేచ్ఛగా ఉండనివ్వకుండా యీ జిడ్డేమిటని పిస్తుంది. తన ఒక్కతెదే కాదీ బాధ. కొంచెం అందంగా ఉన్న ఏ అమ్మాయికయినా యీ బాధ తప్పదు. అమ్మాయి కనపడడం భయం ఆమె వెనుక చేరి... వెకిలి మాటలు విసురుతూ... వెర్రి పాటలు పాడుతూ... వెధవ చేష్టలు చేస్తూ– ఆమె మనసుకి గాయం చేస్తూ తాము వికృతానందం అనుభవిస్తారు. ఈ యీవ్‌టీజర్స్ వొట్టి మూర్ఖులూ రాక్షసులూ.

"మీరు నాకు స్నేహితులా! ఎంత మాత్రం కాదు. శత్రువు... ప్రథమ శత్రువు..."కసి, ద్వేషం...కోపం... అన్నీ ప్రదర్శించిందామె తన మాటలలో.

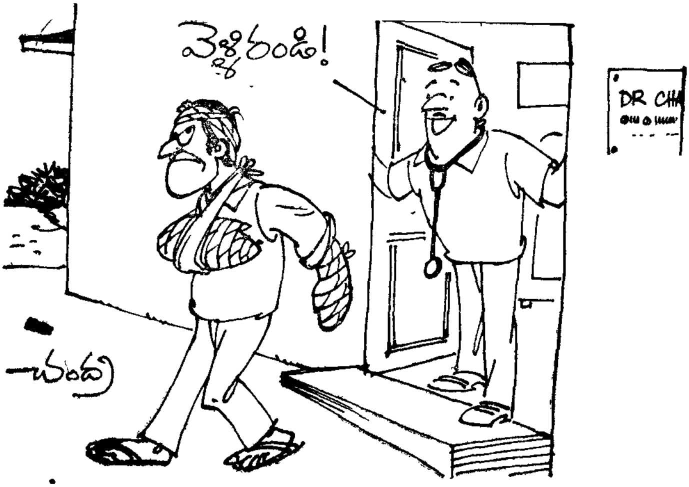

అతను నవ్వేశాడు- ఆమె మాటలను చాలా తేలికగా తీసుకున్నట్లు. సిగ్గులేని మనిషి... ఔను. సిగ్గుంటే అలా ప్రవర్తిస్తాడా? ఈవ్ టీజర్‌కి సిగ్గూ లజ్జా ఏమిటి? దూషణ తిరస్కారాపమానా లన్నిటికీ అతీతులీరోమియోలు.

"మీరు మరో సీటుకి వెల్తారా, వెళ్లరా?" క్రోధంగా అడిగింది

"గాలీ, నీరూ, సౌందర్యమూ, సినిమాహాలులో సీటూ ఏవొక్కరి స్వంతమూ కాదు"

"ఛీ—" అంటూ లేవబోయిందామె తనే మరో సీటులోకి వెళ్ళి కూర్చుందామని. అదే క్షణంలో...

"ఏమిటమ్మా! ఇతను అల్లరి పెడుతున్నాడా?" అంటూ వొచ్చాడొకాయన వెనుక సీటులోంచి. చీకట్లో కూడా ఆయన ముఖం పచ్చగానూ గౌరవంగానూ పెద్దమనిషి తరహాగానూ ప్రకాశిస్తూంది. నాన్నగారి వయస్సే ఉంటుందేమో అనుకుంది శాలిని ఆయనను చూసీ చూడగానే.

"మరే... మరే..." గొణిగింది- సిగ్గుపడుతూ.

ఆయన- హెచ్చరించాడు- "మిస్టర్! మళ్ళీ ఆమెనల్లరి చేశావో మర్యాద దక్కదు. జాగ్రత్త. దూరంగా వెళ్ళి కూర్చో. లేదా..."

ఈవ్‌టీజరు- శాలిని వేపదోలాచూసి. ఒకసీటు వొదిలి- కూర్చున్నాడు. ఆమె కూడా రెండు సీట్ల అవతలికి వెళ్ళిపోయింది- ఆయనకు "థాంక్స్" చెప్పి.

ఇంక అతని పోరులేదు. ప్రాణానికి హాయిగా ఉంది. సినిమా సుఖంగా చూడసాగింది.

ఇంటర్వెల్... దీపాలు వెలిగాయి,

అతను తన వంక ఎలాగ చూస్తున్నాడో- కోపంగా, రోషంగా- చేజారిన

లేడి వంక పులి చూస్తున్నట్లు; ఎక్కడికి తప్పించుకు పోతావులే అన్నట్లు. శాలిని మరీ మరీ చూసింది అతనివంక-అతనలా ఓడిపోయిన ముఖం వేసుకుని- అభిమాన హీరో సినిమాకి టికెట్ దొరకని వాడిలా వెర్రిమొహం వేసుకుని ఉంటే తనకెంత సంతోషంగా... పగతీరుతున్నట్టు పరమానందంగా ఉందని! అతని మీద కొంచెమయినా జాలెయ్యడంలేదు. ఈవ్ టీజర్స్ మీద జాలా! ఆడపిల్ల కనపడితే ఏడిపించడమే తప్ప వీళ్ళకి కొంచెమయినా సెన్సూ, మంచీ మర్యాదా ఉన్నాయా? సమయమూ సందర్భమూ చూడకుండా గుడ్డిగా పిచ్చిగా పశువుల్లా, రాక్షసుల్లా ప్రవర్తించి అమ్మాయిల పాలిటి ప్లెషర్ కిల్లర్స్ అౌతారు.

రమని- యిలాటి యీవ్ టీజరేగా పుణ్యం కట్టుకున్నాడు! కుటుంబంతో సినిమాకి వొస్తే- పక్కన తల్లిదండ్రులున్నారనయినా చూడకుండా డాషిచ్చి-పలకరించాడుట తెలుగు సినిమాలో శుద్ధ మొద్దావతార పశుహీరోలా. అసలీ మృగ లక్షణాలకు సగం కారణం సినిమాల్లో హీరోలు కారూ? రమ అమ్మానాన్నా సినిమా ప్రోగ్రాం కాన్సిల్ చేసుకుని యింటికి వెళ్ళిపోయి— "అతనెవరు? ఎన్నాళ్ళ నుంచి పరిచయం? పరిచయమేనా, యింకా ఏమన్నా ఉందా? ఉండే ఉంటుంది. లేకపోతే... మాముందే నీతో అలా ప్రవర్తించడానికి వాడి కన్ని గుండెలు? నీ అలుసు చూసుకునే వాడలా చేశాడు. వాడెవడు? ఎన్నాళ్ళ నుంచి మీ సంబంధం? "అంటూ రమని నిలదీశారు. "నిజంగా నాకేమీ తెలియదు" ఎంతో మొత్తుకుంది రమ. ఇటువంటి సందర్భాలలో అమ్మా నాన్నా తమ అమ్మాయిని నమ్మరు. ముక్కూమొహమూ ఎరుగని మూడో మనిషినే నమ్ముతారు. అలాగే జరిగింది రమకీను. ఆమె ఎంత ఏడ్చినా వినక- కాలేజీ మానిపించేశారు. రమ— తమ దగ్గరకు వొచ్చి.

"శాలినీ... నీకు తెలుసు నాకు చదువంటే యెంత శ్రద్ధో... ఎంతయిష్టమో. నేను నిజంగా ఏమీ ఎరుగను. లోగడ కూడా అతను పలకరించ బోయాడు. నేను రెస్పాన్సివ్వలేదు తలవొంచుకుని వెళ్ళిపోయాను..." బోరుమంది.

"తల్లి పుట్టిల్లు మేనమామకి తెలియదనా యింత చెబుతున్నావు! మేమూ యీ న్యూసెన్సు అనుభవిస్తున్న వాళ్ళమే కదా? నీ పరిస్థితి బాధా అర్థం చేసుకోగలం..."

"కాని- వాళ్ళు... తప్పంతా నాదే ఐనట్లు..."

"అత్తమీదకోపం దుత్తమీదచూపించారు అవతలి వాడినేమీ చేయలేని తమ అసమర్ధత కొద్దీ. ఈ దౌర్భాగ్య వ్యవస్థలో గెలుపెప్పుడూ ముల్లుదే. జరిగిన తప్పులో నీ బాధ్యత రవంతయినాలేదు. అదీకాక యిలాగ జరుగుతున్నది- నీ వొక్కతికే కాదు, ఎందరో అమ్మాయిలకి... బయటకొస్తే చాలు యీ బాధ తప్పదు. నిర్దోషివైన నిన్ను చదువు మాన్పించి శిక్షించి భవిష్యత్తూ జీవితమూ నాశనం చేయబోవడం ఘోరాతి ఘోరమూ, దారుణాతి దారుణమూ. మేమంద

రమూ, వొచ్చి మీ వాళ్ళతో మాట్లాడమూ?”

“ప్రయోజన ముండదు పిసరంతయినా. నీ ఉదాహరణచూసి మీరయినా జాగ్రత్త పడండి. ఆడపిల్ల చదువుకోడమంటే కత్తిమీద సామే. చేయని నేరానికి కూడా తీవ్రమయిన శిక్ష అనుభవించ వలసి ఉంటుంది” కన్నీరు తడుచుకుంటూ అంది రమ. “ఎందుకంటే... మనం... ఆడపిల్లలం... అసహాయులం...” శాలినికి చాలా కోపం వొచ్చిందా క్షణంలో. రమమీద జాలి– ప్రపంచం మీద కోపంగా మారి– “నాకే శక్తి ఉంటే... ప్రపంచంలో యీవ్‌టీజరనే వాడు లేకుండా షూట్ చేసి పారేసి ఉందును. అయినా ఈ మూర్ఖతేమిటి? ఆడదాన్నే ఎరగనట్లు జాచిపోవడమేమిటి, పశువులా గుద్దుకోడమూ, రాక్షసుల్లా రక్కడమూ... యీవ్‌టీజరంగ్ అవతలి వాళ్ళ చేత చిరునవ్వు నవ్వింపచేయాలి కాని కన్నీరు తెప్పించడమా! ఈ ఫూల్స్‌కి ఏది సరిగా తెలుసునని యిదీ తెలియడానికి?”

మళ్ళీ– సినిమా. శాలిని ఆలోచనలు తెగిపోయాయి. చిత్రంలో లీనమైంది. ఈవ్‌టీజరు దగ్గరలో లేడు కనుక చెవిలో జోరీగలేదు. వొంటిమీద నల్లులూ గొంగళీలూ పాకడంలేదు, రసభంగం వాటిల్లకుండా సినిమా చూసింది. ఆమెకేవిధమయిన యిబ్బంది కలగలేదు.

షో అయిపోయింది. శాలిని యివతలకి వొచ్చింది. ఆకాశం మబ్బుపట్టి ఉంది. కాలనీ వాళ్ళెవరయినా కనిపిస్తారేమో, కలసి వెళ్లవచ్చునని– ఆవరణంతా కన్నులు పెద్దవి చేసుకుని కలియజూసింది. ఆశనిరాశ అయింది. ఒక్క–

5,000-00 రూ॥ విలువైన బహుమతులు గెలవండి!

11	16	9
10	12	14
15	8	13

(మాదిరి మొత్తం 38)

ఎంట్రీ ఫీ లేదు. మొదట అందిన పది ఎంట్రీలకి వాచీ ఉచితం.

బహుమతులు . టెలివిజన్ లేక, టేప్‌రికార్డర్. కన్సొలేషన్ బహుమతులు : జెనివా టూ ఇన్ వన్ మోడల్ ట్రాన్సిస్టర్ 310/- విలువైనది 170/- లకే లభిస్తుంది, అమ్మకపు అభివృద్ధి పథకం.

9 ఖాళీ గళ్ళనుగీసి మోడల్ వలె 7నుంచి15 వరకు అంకెలని ఉపయోగించి ఎటునుంచి కూడినా మొత్తం 38 రావాలి. ఒక అంకె ఒకేసారి ఉపయోగించాలి. ఎంట్రీలు 15 రోజులలోపు రావాలి.

MASCOM ENTERPRISES (23)
Ashok Nagar, Nandnagiri, Delhi-110 093.

సారి పెద్దగాలి వీచింది. ఆకాశం వంక చూస్తే— ఆ నల్లదనం- భయంగొల్పింది. ఈ వాతావరణంలో ఒంటరిగా వెళ్ళాలా తను! భయంగా- గేటు దాటింది. మంచి సినిమాకి ప్రేక్షకులే భేరు. రిక్షాలూ ఆటోలూ కూడా రావన్న నిజం అవగత మయింది. పాత సినిమా కనుక పెద్దది. విడిచే సరికి ఆలస్యమయింది. ఒక్క రిక్షాకాని, ఆటోకానిలేదు. రెండుమైళ్ళపై చిలుకు- యీ చీకట్లో ఒంటరిగా నడిచి- వెళ్ళగలదాతను? నేరకపోయి వొచ్చింది సినిమాకి. రాకపోతేనే బాగుండేదేమో ఇప్పుడెలా? శాలిని భయంగా నిలబడి పోయింది - మ్రాన్పడిపోయి. ఆమె పక్కగా- మోపెడ్స్.

"రిక్షాలూ ఆటోలాలేవు... ఇంటి కెలా వెళ్తారు?" నవ్వాడతను.

ఆమెకు అరికాలిమంటి నెత్తికెక్కింది అతన్ని చూడగానే, ఆ మాటలువినగానే.

"లిఫ్టిస్తాను వొస్తారా?" నవ్వుతూనే.

ఆమె కోపం తారస్థాయినందుకుంది. ఏమిటి తన దురాశ? ఇతని దగ్గర లిఫ్ట్ తీసుకుంటుందా తను? అంత అమాయకు రాలూ మూర్ఖురాలూ అనుకుంటున్నాడా తనని? ఇతని బండి ఎక్కితే అతను తనవెక్కడికి తీసుకువెల్తాడో త న కి తెలీమా? ఆ సర్వనాశనానికి తను సిద్ధ పడుతుందనే! ఏనిర్జన ప్రాంతంలోనో తన కేమయినా చెయ్యాలని కాదూ అతని ఆశా కుటిలత్వమూ? పాము పడగనినమ్మే పసిపాప కాదు తను. ఇతని సహాయ- తీసుకుంటే జరిగేదేమిటో ఊహించలేక పోదు.

"రాను. మీరు ఆశలు పెట్టుకోకండి" కచ్చితంగా అందామె. అదేక్షణంలో- ఆమె నెత్తి మీద టప టప చినుకులు పడ్డాయి. అప్పలాడు (కాబూలీ) వొస్తా డంటేనే భయంతో పారిపోయే అప్పా రావులా-వానవొస్తుందేమో అనికరంటు- ముందు జాగ్రత్త పడి- పోయింది... శాలిని— భయంతో వొణికిపోయింది. చీకటి... వర్షం... దూరం... ఒంటరి తనం... నలుగురు శత్రువులు ఒక్క సారిగా తనని కబళించడానికి కమ్ముకు వొస్తున్నట్లే కంపించింది. అదేక్షణంలో, కారుహారన్.

"మళ్ళీ యితను టీజ్ చేస్తున్నాడా?"

"ఉహుం...మరే..." తడబడింది. అటువేపు చూసింది. ఈయనది నాన్న గారి వయస్సే. కొంచెం పోలికలూ ఉన్నాయి. బహుశా...నాన్నగారికంటే కొంచెం పెద్దే ఏమో.

"లిఫ్ట్ యిస్తాడుట ... రిక్షాలూ ఏవీ లేవు..."

"బోడి బండి. ఒకరికే పనికిరాదు. మీరు వొస్తే కారుంది..."

"మీకు శ్రమ... కాలనీకి వెళ్ళాలి."

"నేనూ అటే వెళ్లాలి. ఫరవాలేదు... రండి" అంటూ తలుపుతీసి పట్టుకుని— "ఈ చీకట్లో ఒంటరిగావెళ్ళడం క్షేమం కాదు. అసలే రోజులు బాగు లేవు" అన్నారు.

"థాంక్స్... కాని... మీకు చాలా శ్రమ..." అంటూనే ఆమె కారెక్కి- కూర్చుంది.

"గ్రేవిటీ, స్పైడర్." కాటు కదులు తూంటే, శాలిని మోపెడ్స్ చేపు హేళనగా చూసింది. ఓ సాలెపురుగూ, నీ వల్లిన గూటిలో నేను చిక్కి నీకు బలికాలేను సుమా.

కారు పరుగెడుతూంది- కటికచీకటిని చీలుస్తూ... రోడ్డుని మింగుతూ.. ఈ కారు...యీ పెద్దమనిషి...ఆపద్బాంధవుడు తటస్థపడకపోతే తన గతి ఏమయ్యేదో అని ఆలోచిస్తూ భయపడుతూంది శాలిని. పగలు కాంతిలో చూసే రోడ్లూ పరిసరాలే, యీ చిమ్మచీకటిలో కొత్తగా ఎంత భయంకరంగా ఉన్నాయి. ఎక్కడా జనసంచారమే లేదు!

"మీ పేరు "

"శాలిని-" చెప్పింది.

"మంచి పేరు-"

అదుగో తొలిగండం. అటూయిటూ చెట్లు...గుడిసెలు కూడా ఉండవు రోడ్డు పక్క. అరిచి గీపెట్టినా ఎవరూ పలకరు. ఇటువేపు వాహనాలుకూడా తరచుగా రావు.

కారాగిపోయింది—ఒక్క కుదుపుతో.

శాలిని త్రుళ్ళిపడింది. ఆమె గుండె ఝల్లుమంది. అయినా - ఆయననిచూసి- ధైర్యం తెచ్చుకుని- వొణుకుతూనే అడిగింది. "ఏమైంది?"

"కారుకి ట్రబులు. ఒకోక్కసారి యిది యిలాగే ఆగిపోతూంటుంది. కొంతసేపటికి సర్దుకుంటుంది. దిగు..."

"అవతల చినుకులు."

"ఫరవాలేదు. కారుకి రెస్ట్ యిస్తేనే మళ్ళీ కదులుతుంది."

ఆమెకేమిటీ అర్థం కాలేదు. అతని మాటలు అయోమయంగానూ ఆశ్చర్యకరంగానూ ఉన్నాయి. అర్థరహితంగానూ ఉన్నాయి. కారుకి రెస్టెందుకు? అది పరుగెత్తినదెంత? విధిలేక - కారు దిగింది. ఆయన ఆమె పక్కకు వొచ్చి నిల్చున్నాడు. చినుకులు బాగానే పడుతున్నాయి. చీకటిగా ఉంది. అతను అగ్గిపుల్ల గీసి సిగరెట్ వెలిగించాడు.

"చలేస్తోందా?"

"ఊఁ" అంది యింకేమనాలో తెలీక.

"వెచ్చదనం కావాలా?" నవ్వాడు.

తెల్లబోయింది. ఏమిటతని ఉద్దేశం?

ఆమె మౌనంగా ఉండిపోయింది అతని ఉద్దేశమేమిటో, తనే సమాధానం చెప్పాలో తెలీక.

"మౌనం—అర్ధాంగీకారం. నువ్వు... శాలినీ! గుడ్ గాళ్‌వి. ప్రెటీ గాళ్‌వి" అంటూ ఆమె భుజంచుట్టూ చేయివేసి దగ్గరగా తీసుకోబోయాడు.

నివ్వెరపోయింది శాలిని.

నిర్ఘాంతపోయింది శాలిని. జరుగుతున్నది నిజమని—నమ్మలేకపోతూంది.

ఇది — నిజమేనా? తన తండ్రికంటె పెద్దవాడు...గౌరవంగా హుందాగా కనబడుతున్న పెద్దమనిషి...తనకి మూడురెట్లు వయసున్న వృద్ధుడు...యిలాగ... నమ్మశక్యమేనా?

ఆ చెయ్యి భుజంమీంచి-పాములా... గుండెలమీదికి...

త్రుటిలో... ఆమె మెదడులో... తాను చదివిన వింత అయిన అమానుషాలు...

ఏడేళ్ళ బాలుడు - ఐదేళ్ళ పాపని బలాత్కరించాడు.

పది నెలల పసిపాప — చెరచబడి - చనిపోయింది.

అరవై దాటిన అవ్వపై — మానభంగం. ఎనభై ఏళ్ళ వృద్ధుడు - ఎనిమిదేళ్ళ బాలికను...

చటుక్కున అతని చేతిని విసిరికొట్టి... "సిగ్గులేదూ? నీ వయసేమిటి, నా వయసేమిటి?" అంది పక్కకి — దూరంగా జరుగుతూ.

"సిగ్గెందుకూ ఆడామగల మధ్య? ఇక వయసంటావా, వయసుపిల్లముందు ఏ మగవాడయినా యువకుడే. నీలాంటి దోరవయసు పిల్ల తటస్థపడితే యౌవనం వొస్తుంది ఎవడిలోకయినా." నవ్వాడు.

"షటప్..." ఒక్క లెంపకాయిచ్చింది, అతని మాటలు ఆమెలో అతని మీద అంతవరకూ ఉన్న గౌరవాన్నీ, విశ్వాసాన్నీ అపోహలనీ పూర్తిగా నాశనంచేసి నిజం తెలిపేసరికి.

పరస్త్రీ ముందు - పురుషుడు నిత్యయౌవనుడట! నిజంగా ఎంత నిజం!

"అనవసరంగా గొడవ చెయ్యకు. బెట్టుచెయ్యకు. ముసిలివాడిననుకుంటున్నావేమో... ఓసారి రుచిచూస్తే నీకే తెలుస్తుంది. యీకాలపు కుర్రాళ్ళకంటె నేనే ఎక్కువ సుఖపెట్టగలనని, లోగడ అనుభవం లేదా? ఫరవాలేదు. మొదటి అనుభవమే — బోణీయే మంచిదని గ్రహిస్తావ్. ఆ కుర్రాణ్ని కాదనడంతో నువ్వు చాలా తెలివయినదానివి అనుభవజ్ఞురాలివి ఏమో అనుకున్నాను ఇక్కడ నిన్నెవరాదుకుంటారని నీ ఆశ? చేసిన బెట్టు చాలుకానీ క్విక్‌గా కౌగిలిలోకి రా. నీ వయసూ సొగసూ చూసి ఆగలేకపోతున్నాను. తాళలేకపోతున్నాను. తొందరగా నువ్వు వెచ్చబడి నన్ను వేడెక్కించు హుషారుగా..."

రెండో చెంప ఛెళ్ళుమనిపించి కాలిని అతనివేపు అసహ్యంగా జుగుప్సగా చూసి.

"నువ్వు ముద్దుకి పిల్లవి కావు. మర్యాదకి మనిషివి కావు. సినిమాలు చూసినా నీకు జ్ఞానం రాలేదు. కన్నెగుంటలు ముసిలి హీరోల వెంటపడడంలో అంతరార్థం గ్రహించలేకపోయావు. అమెరికాలో అమ్మాయిలు బాల్డ్ హెడ్స్‌నే ఎందుకు ఆశ్రయిస్తారో నీకర్థం కాదు. మళ్ళీ కాలేజి గర్ల్‌వి. నిన్ను రేప్‌చేయడం కంటె గత్యంతరం లేదనుకుంటాను." బెదిరిస్తున్నట్లు ముందుకి అడుగువేశాడు.

"ఏడిశావ్... ఇందుకేకాబోలన్నారు భారతంలో... వృద్ధుల బుద్ధులు సంచలించవే... అని. సినిమా చూసి నవలలు చదివీ భ్రాంతిలో ఉన్నావేమో. ఆరోగ్యంగా ఉన్న ఆడదాన్ని ఒక మగవాడు ఎన్నటికీ రేప్ చెయ్యలేడు. నీలాంటి ముసిలాడు నన్ను రేప్ చెయ్యగలగడమా! ఊచిపెట్టి ఒక్కటి వేశానంటే ఊర్ధ్వలోకం కనబడుతుంది."

"అదంతా ఎందుకులే. ఒక్కసారి నాతో అనుభవంచూసావంటే రాత్రంతా యిక్కడే ఉండి పోదామంటావు నువ్వే. ఒక్కసారి చూడు. తరువాత నీ యిష్టమే."

"అనుభవానికి వాదిఉంటే- నీతోనా! నాఖర్మ అంతకాలలేదు ఇంత బ్రతుకూ బ్రతికి యింటి వెనకాల చచ్చిందని-!"

"డార్లింగ్ .. ప్లీజ్..."

ఇంతలో కారులోంచి కేక "ఇంకా కాలేదా నీరౌండు?"

"గ్రౌండుకే రాలేదు రౌండెక్కడ?" విసుగ్గా చెప్పాడు "బిగ్ బ్రదర్. .నీ హెల్ప్ కావాలి గుంట బెట్టు చేస్తూంది లొంగడమూలేదు, వొంగడమూలేదు"

శాలిని త్రుళ్ళిపడింది వెనక సీట్లో మరొకడున్నాడా యితని అన్న? ఇవీ వీళ్ళ అసలు రూపాలు, పెద్దమనిషి తర హాలూ? ఎంత నీచులు! ప్రణాళికవేసి- తనని వశపరచుకోదలచుకున్నారా! వీళ్ల బుద్ధులేమిటి? వయస్సుని కూడా నమ్మ రాదన్నమాట యీ కాలంలో

ఎంత ముసిలాళ్ళయినా వాళ్ళిద్దరు తను ఒక్కతే అయితే వాళ్ళని తను జయించడమూ నిగ్రహించడమూ కష్టం అసాధ్యమే ఏమో, ఆ రాస్కెల్స్‌కి దూరంగా-పారిపోవాలి

తనని పట్టుకున్న చెయ్యి కొరికేసింది చటుక్కున అతను అరిచి- ఆమెను వొది లేశాడు

శాలిని యిదే అదునని పరుగెత్త బోయింది

చీకటి .. బాగా కనిపించడం లేదు రెండో స్కౌండ్రల్ కాబోలు- పరుగెత్తు తున్న తనకి కాలడ్డం పెట్టాడు. బోర్లా పడిపోయింది చేతులడ్డం పెట్టుకుని- దెబ్బతగలకుండా కాపాడుకో గలిగింది కానీ...

ఆ స్కౌండ్రల్ ఆమెమీద కూర్చుని లేవకుండా అదిమిపెడుతూ .. "కమాన్ యంగ్ బ్రదర్ .. ప్లేన్‌లాండయింది" అంటూ ఆనందంగా పిలిచాడు అతను వొచ్చేశాడు ఇద్దరూ కలసి తనచేతులు కట్టేశారు, నోట్లో గుడ్డకుక్కారు కాళ్ళు రెండూ కలిపి పట్టుకుని .. తేల్చి. . మోసుకు పోతున్నారు ఎక్కడికి?

ఆమె పూర్తిగా నిస్సహాయురాలై పోయింది అరవటానికి నదరడంలేదు అమెకు దుఃఖంవొస్తోంది చివరికి జరు గుతున్నదిదా! తను సర్వ నాశనం కాబో తూందా? ఇంక తనపని ఐపోయినట్లేనా?

ఒంటరిగా సినిమాకి వొచ్చినందుకు- యింతశిక్షా! ఇంతనీచంగా ముగుస్తూందా తన కన్యాత్వం? అయ్యో... యిలా జరు గుతుందని ముందు తెలిస్తే.. శీలం కోల్పోవడమే తన నొసట వ్రాసిఉందని ఏమాత్రమయినా పసిగట్ట గలిగితే... అసలు సినిమాకే వొచ్చేదికాదు వొచ్చినా యీ కారుని నమ్మేదికాదు తను మోస పోయింది భంగపడుతూంది ఎలాగూ శీలం పోవడమే తప్పనిసరి ఏతే అది- యీ ముసిలి తొక్కల చేతులలో కంటె ఆకుర్ర యీవ్‌టీజరు చేతుల్లో అయితేనే నయమేమో మూడేళ్లు సాముచేసి మూల నున్న ముసిలి ముండను కొట్టాడన్నట్లు- తన అందం. . పరువం . కన్యాత్వం వీళ్ళ పాలవుతుందా? ముసిలివాళ్ళు రేప్ చేశారంటే తనకీ తన యీడుకీ ఎంత అవమానం! ఛీ!... వీళు ఎంతకి తెగిం చారు అందుకే అన్నారేమో ఆడదాని చూడ- బ్రహ్మకయిన పట్టు రిమ్మ తెగు

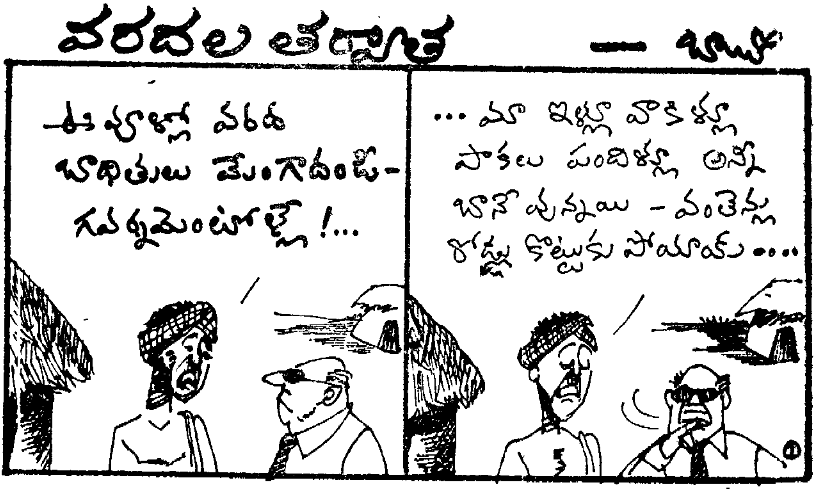

లని. పసిపాపయినా... పండుముదుస లయినా పురుషుడయితే చాలు ఆడదాని కాగర్భ శత్రువే అన్నమాట.

రోడ్డుపక్క- డొనులో... పచ్చిక మీద పడేశారు శాలినిని.

ఓ ముసిలాడు ముఖంమీదకి వొంగి- ముద్దు పెట్టుకోబోతూంటే...

రెండోవాడు కాళ్ళమీద చీరెను తొలగిస్తూ...

ఛీఛీ...

ఈ నీచం... యీ అవమానం జరగక ముందే తన ప్రాణాలు పోతే ఎంత బాగుండును! దేముడా!... నువ్వు నన్ను రక్షించనక్కర్లేదు. వాళ్ళు మరుక్షణంలో నన్నవమానించ లేకుండా-యీక్షణమే- నన్ను చంపెయ్. అబ్బ!... ఇతనినుంచి వొస్తున్న ముసలి కంపు... అబ్బ!... అతని ముసలివేళ్ళు వెధవపాము పిల్లల్లా. గొంగళీల్లా... తొడల మీదకు... అయ్యో...

చూడలేనట్టు... భరించలేనట్టు ... గట్టిగా కళ్లు మూసుకుంది.

క్షణాలు గడుస్తున్నయ్.

జరగదేం. ఏమీ జరగదేం?... అవి ఆనందమూ ఆశ్చర్యమూ కలిగేంతలోనే ఫట్ ఫట్మని చప్పుడు... తనకి విముక్తి. కళ్లుతెరచి చూస్తే... యిద్దరు ఓల్డ్మానులూ చెరోపక్కకీ పడున్నారు. ఎవరో తన చేతులు కట్లు విప్పి... నోటిలో గుడ్డలు తీసి... నిజమా? కల కాదుకద? ఇది నిజమే ఐతే భాగ్యలక్ష్మి లాటరీలో మొదటి బహుమతి రావడం కంటె కూడా ఆశ్చర్యమూ, అదృష్టమూ కాదూ? ఇది— దైవమాయే కాదూ?

"లేవగలరా. చేయి అందియిచ్చేదా?" జాలిగా... దయగా...

ఐతే- నిజమేనన్న మాట. తను ఎంత అదృష్టవంతురాలు!

ఎవరీ దేముడు? ఎవరీ దయామయుడు? చీకట్లో... కనిపించడంలేదు.

రచయితలకు కార్టూనిస్టులకు మనవి

తాము మా కార్యాలయానికి పంపిన రచనలను మేము తిప్పిపంపే విషయమై ఎట్టి బాధ్యత తీసుకోలేము. ప్రచురణకి ఆమోదించబడని రచనలు తిప్పిపంపే విషయమై ఎట్టి ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరుపబడవు. రిజిష్టర్డు పోస్టేజి, స్వంత చిరునామా గల కవర్లు జతపరచిన నవలల విషయంలో మాత్రం బాధ్యత వహించగలము. ॥సం॥

అతని చేయిపట్టుకుని మెల్లగా లేచి కూర్చుంది "ఎవరు మీరు? నన్ను కాపాడటానికి వొచ్చిన దేముడు... ఎవరు?.."

"దేముణ్ని కాను, దెయ్యాన్ని కాను. మనిషిని. మీ- శత్రువుని. లేచినిలబడగలరా?"

"ఊఁ.." అంటూ అతి కష్టంమీద లేచి నిలుచుంది.

"గాయాలయ్యాయా?" ఆకంఠంలో ఆత్రుత... ఆప్యాయత... అభిమానం. ఆమెకు సిగ్గు కలిగింది.

"లేదు. కొంబోయి తప్పిన గాయం ముందు- అయినవి అసలు గాయాలే కాదు. మీకు చాలా థాంక్స్"

"శత్రువుకి కృతజ్ఞతలు చెబుతారా ఎవరయినా? మీరు- మోపెడ్స్... దొక్కు బండే అనుకోండి... కూర్చోగలిగితే... మీయింటి దగ్గర విడుస్తాను. కొంచెం విశ్రాంతి అవసరమనుకుంటే - ఆగి వెళ్దాం."

"ఫరవాలేదు, కూర్చోనగలను, మీ ఆసరాతో. కాని... చిన్న రిక్వెస్టు..."

"ఏమిటి?"

"మరేమీ లేదు. మీరు - జరిగినది మరచిపోండి."

"అది చేయవలసింది నేను కాదు, మీరు. ఈ పాడు సంఘటన నెంత తొందరగా మరచిపోగలిగితే అంత మంచిది."

"అలాగే."

అతను చాలా జాగ్రత్తగా సున్నితంగా వెహికల్‌మీద కూర్చోబెట్టాడామెను.

ఆమె కసౌకర్యం కలగకుండా మెల్లగా నడపసాగాడు బండిని. అతని భుజాలు పట్టుకుని...వీపుమీద ఆనుకుని నిస్సంకోచంగానూ నిర్భయంగానూ కూర్చున్న శాలిని ఒక్క నిముషంలోనే తేరుకోగలిగింది.

"సినిమాలో హీరోలా సరిగ్గా సమయానికెలా రాగలిగారు? అసలు మీకిలా రావాలని ఎందుకు బుద్ధిపుట్టింది?" అడిగేసిందామె తనమనసులోని అనుమానం.

"నమ్మగలిగితే చెబుతాను. సిక్స్త్ సెన్సూ ఏమీకాదు. ఇంటికి బయలుదేరి కొంతదూరం వెళ్ళానో లేదో మీరు సురక్షితంగా చేరగలరోలేదో అని అనుమానం వొచ్చింది."

"ఎందుకని?"

"సెంటిమెంటేమో. మీ మీదా మీ క్షేమంమీదా ఆత్రుత. తెలిసినతనంవల్ల

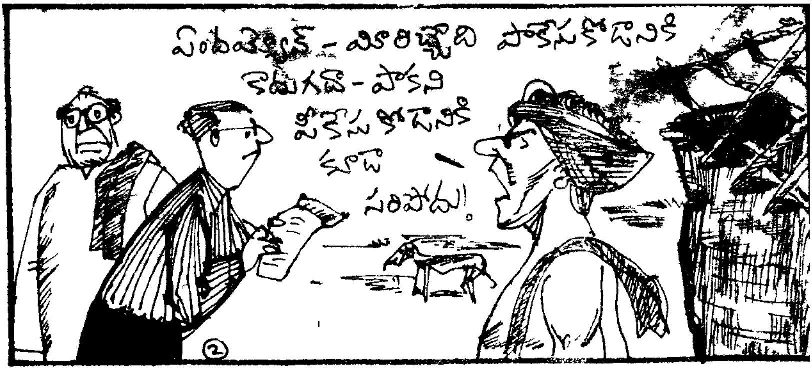

కావొచ్చు నేను మీకు శత్రువునే అయినా యీ శత్రుత్వం వెనుక తెలిసినతనం ఉంది కదా? తెలిసినవాళ్లు - శత్రువులే అయినా - దానిలో స్నేహమూ ఒకరిపట్ల ఒకరికి ఆత్రుతా ఉంటాయనుకుంటాను మీరు కారెక్కినవారు - స్నేహితులే కావొచ్చు. కాని ఆ స్నేహంలో తెలిసినతనమూ లేదు ఆ స్నేహానికి వయసూ లేదు ఆయన పెద్దవాడే అయినా రోజులు సరిగా ఉండడంలేదు వయసునీ, పోలీసులనీ కూడా నమ్మడానికి లేకపోతూందని పేపర్లు ప్రచురించే వింత వార్తలే చెబుతున్నాయి. అవి మెదడులో మెదిలి- భయమూ అనుమానమూ వేసింది, వెళ్ళకి తిరిగి వొచ్చాను అలా రావడమూ మంచిదే అయింది సరిగ్గా సమయానికి రాగలగడం - వాళ్ళ అదృష్టమేమో"

"నా అదృష్టం"— ఆమె కృతజ్ఞత నిండిన కంఠంతో అంది "మీ ఋణం ఎలా తీర్చుకునేది?"

"వొద్దు శత్రువుతో ఎవరూ అలా మాట్లాడరు. శత్రువుకి ఋణమూ తీర్చరు"-

"ఎంతమాత్రమూ మీరు శత్రువు కారు, స్నేహితులు అంతకన్నా ఎక్కువ..."

"ఉహుఁ.. ఇలాగే తెలిసిన శత్రువులా ఉండడమే రాక్షిష్టం. మీ యిల్లు వొచ్చేస్తూంది ఇంట్లో-చిన్న ప్రమాదమని తప్ప నిజం చెప్పకండి వాళ్ళు కంగారుపడతారు ముందుముందు మీ స్వేచ్ఛకరికట్టబోతారు"

"ఊఁ" అని యింట్లోకి నడిచింది శాలిని

ఆమెకు జరిగినంతా ఇంలాగడుద్ది అదంతా నిజమేనా? వయసుమళ్ళిన వృద్ధులు—ప్రణాళిక వేసుకుని మరీ తనని చెరచబోతే-వయసూ, వేడులో ఉన్న యువకుడు తనని ప్రమయానికి రక్షించి యిల్లుచేర్చారు సురక్షితంగా! రెండూ వింతయైన సిద్ధాంతాలుగా వసపంసిన వార్త కాదూ యిది!

యౌవనంలో ఉండే స్వచ్ఛతా సూటిదనమూ వయసుమీరాక ఉండవుకాబోలనుకుంటూ తలుపు తట్టసాగింది శాలిని